

JOHN GWYNNE STÍN BOHŮ

KRVOPŘÍSEŽNÍ I

Mistrovsky zpracovaná, brutálně přesvědčivá
epická fantasy inspirovaná severskou kulturou.
Anthony Ryan, autor trilogie Stín krkavce

Host

The Shadow of the Gods

Copyright © John Gwynne, 2021

First published in the United Kingdom in the English language
in 2021 by Orbit, an imprint of Little, Brown Book Group

Cover illustration by Marcus Whinney

Cover design by Bekki Guyatt — LBBG

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Roman Tilcer, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1213-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1214-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1444-1 (MobiPocket)

KAPITOLA PRVNÍ

ORKA

Fridaröld, věk míru, rok 297

„Smrt je součástí života,“ zašeptala Orka synovi do ucha.

Breca sice napřáhl malou ruku, v níž svíral jasanové kopí tak pevně, až mu bělaly klouby, avšak z jeho očí, z jeho zatáté čelisti vyčetla matka váhání.

Je pro tenhle svět bolesti příliš jemný, pomyslela si. Nadechla se, že mu vyplísí, ale vtom na paži pocítila dotyk ruky, ne malé a hladké, jako byla Brecova, nýbrž mohutné a drsné.

„Počkej,“ vydechl Thorkel přes zapletené vousy a od úst mu ulétl obláček, jaká byla zima. Thorkel stál po Orčině levici, pevný a obrovský jako skála.

Orce naběhly čelistní svaly, z hrdla už se jí drala tvrdá slova.

V tomhle tvrdém světě je tvrdých slov potřeba.

Ale udržela se a nic neřekla.

Jemně povívajícími větvemi prosvítaly skvrnky jarního slunce a jasně se třpytily na plochách jinovatky, posledního polibku zimy v tomto vysokohorském lese. Na mýtině se pásł tučet sobů, samec

s hustými parohy dohlížel na stádo laní a mládat a ty zatím přežvykovaly a ohlodávaly mech a lišejník ze stromů a kamenů.

V Brecových očích se něco změnilo, vtáhl zadržovaný dech a prudce se pohnul; pootočil se v pase, paže mu vystřelila. Kopí se vymanilo z jeho sevření: ostré železo jen zasvištělo. Orka se nadmula pýchou. Byl to dobrý hod. Věděla, že zasáhne cíl, jen co kopí vylétlo Brecovi z ruky.

Ve stejném okamžiku, kdy Breca uvolnil stisk, vzhlédl sob od kmene, z něj ohryzával lišejník. Zastříhal ušima a vrhl se vpřed, stádo kolem něj se dalo do pohybu a zvířata v dlouhých skocích kličkovala mezi stromy. Brecovo kopí se zabodlo do stromu, ratiště zadrnčelo. Vzápětí se z východu ozval jakýsi lomoz, praskot větví, z podrostu se vyřítil obrovský tvor s břidlicově šedou srstí a dlouhými drápy a vpadl na palouk. Sobi prchali na všechny strany, stvůra skákala mezi nimi a ničeho kolem sebe si nevšímala. Z množství ran po těle jí prýštila krev, dlouhé zuby se leskly, z tlamy jí visel rudý jazyk, a náhle zmizela v lesním přítmí.

„Co... to bylo?“ zasyčel Breca, ohlédl se po matce s otcem a kmital mezi nimi vytřeštěnýma očima.

„Běsovlk,“ zabručel Thorkel a hned vyrazil. Plíživý lov skončil. V jedné ruce Thorkel třímal kopí s tlustou násadou, prodíral se podrostem na mýtinu, větvičky jen praskaly, a Orka i Breca šli za ním. Thorkel si klekl na jedno koleno, pomocí zubů si stáhl rukavici, konečky prstů se dotkl kapek vlčí krve a pak je špičkou jazyka olízl. Odplivl si, vstal a sledoval krvavou stopu až k okraji palouku, tam se zastavil a zadíval se do šera.

Breca došel ke svému kopí. Půlka hrotu se zabořila do borovice a on se pokusil zbraň vyprostit. Napínal celé tělo, ale kopí se ani nehnuło. Podíval se na Orku, obrátil k ní své šedo zelené oči v bledé, zablácené tváři s rovným nosem a silnou čelistí lemovanou havraními vlasy. Tolik se podobal otci, byl jejím opakem. Až na ty oči. Ty měl po ní.

„Minul jsem,“ řekl, ramena mu schlíple visela.

Orka sevřela ratiště rukou v rukavici a kopí uvolnila.

„Ano,“ přitakala a podala zbraň Brecovi. Jeho kopí bylo o půl paže kratší než její nebo Thorkelovo.

„Ne vlastní vinou,“ ozval se Thorkel z okraje mýtiny. Pořád se díval do šera, zpod vlněné, jehlou pletené čapky mu trčel hustý cop černých, šedě prokvetlých vlasů. Thorkel věřil. „To ten běsovlk je vyplašil.“

„Proč žádného z těch sobů nezabil?“ zeptal se Breca a vzal si od Orky své krátké kopí.

Thorkel zvedl ruku a ukázal zakrvácené konečky prstů. „Byl zraněn a nemyslel na večeri.“

„Co ho zranilo?“ zeptal se Breca.

Ticho.

Orka přešla na opačný konec palouku a s připraveným kopím si prohlédla temnou díru v porostu, odkud se vlk vynořil. Zastavila se a naklonila hlavu stranou. Lesem se jako mlha nesl jakýsi slabý zvuk.

Křik.

Došel k ní Breca. Oběma rukama sevřel kopí a namířil ho do tmy.

„Thorkele,“ houkla Orka a ohlédla se přes rameno po manželovi. Thorkel se stále díval tam, co zmizel zraněný vlk. Naposledy se dlouze zahleděl k lesu, pokrčil rameny zahalenými kožešinou, otočil se a vykročil k nim.

Další výkřiky, slabé a vzdálené.

Orka si s Thorkelem vyměnila pohled.

„Tím směrem leží Asgrimova usedlost,“ poznamenala Orka.

„Harek,“ řekl Breca. Měl na mysli Asgrimova syna. Hrával si s ním na pláži u Felluru, když Orka s Thorkelem do vesnice zavítali kvůli výměnnému obchodu.

Z lesa k nim dolehl další vráskot, slabý a přízračný.

„Nejlepší bude, když se tam zajdeme podívat,“ zamumlal Thorkel.

„Heja,“ zabručela Orka na souhlas.

S chomáčky dechu u úst se proplétali borovým lesem vzhůru, půda byla pevná a pokrytá jehličím. Bylo jaro, ve světě pod nimi se objevovaly známky nového života, avšak těchto zalesněných kopců

se zima držela jako shrbený starý válečník, který se odmítá vzdát své minulosti. Šli v řadě za sebou, Orka je vedla a očima neustále tékala mezi cestou, kudy se prodral vlk, a hlubokými stíny okolo. Když se stromy otevřely a pod nohama jim začal křupat starý, zledovatělý sníh, vynořili se na hřebeni, na srázných útesech sbíhajících se ostře na západ. Po širém nebi před nimi pluly pásy rozervaných mraků. Orka sjela pohledem níž a hluboko pod sebou spatřila sloupce kouře tenké jako rákosí, kterak stoupají z fellurských ohňů. Rybářská ves se choulila u východního okraje hlubokého, modročerného fjordu, jehož klidná vodní hladina se blýskala bledým sluncem. Se skřehotáním nad ní kroužili racci.

„Orko,“ řekl Thorkel a ta se zastavila a otočila.

Thorkel odzátkoval koženou lahev s vodou a podal ji Brecovi. Ten byl navzdory chladu celý rudý a zpocený.

„Nemá tak dlouhé nohy jako ty,“ usmál se pod vousy a kvůli jizvě na tváři se mu ústa zkroutila.

Orka se obrátila ke stezce, po které šli, a zaposlouchala se. Už nějakou dobu neslyšela žádné další výkřiky, a tak na Thorkela kývla a taky sáhla po lahvi s vodou.

Chvíli seděli na balvanu a dívali se na zeleno-modrou krajinu jako bohové na vrcholu světa. Na jihu se fjord za Fellurem rozléval do moře, členité pobřeží, žebrované a zjizvené hlubokými fjordy a zátokami, se stáčelo na západ a pak na jih. Nad mořem se kupily železně šedé mraky hrozící sněhovou vánicí. Daleko na severu se po souši vinulo pohoří se zelenými úbočími a zasněženými vrcholky a vyplňovalo obzor od východu k západu. Tu a tam se leskla vysoká skalní stěna, staříčké kořeny hor z této dálky vypadaly jako pouhé šedé šmouhy.

„Vyprávějte mi zase o hadu Snakovi,“ požádal Breca, zatímco všichni upírali zrak k horám.

Orka dál mlčky sledovala zvlněné vrcholky.

„Kdybych ti tu ságu měl vyprávět já, prcku, umrzly by ti nos a prsty na rukou, a jak by ses zvedl k odchodu, prsty na nohou by ti popraskaly jako led,“ prohlásil Thorkel.

Breca se na něj podíval svýma šedozelenýma očima.

„Á, víš, že tomuhle pohledu neodolám,“ zalátelel Thorkel a od úst se mu zakouřilo. „Dobrá, tak tedy stručně.“ Strhl si vlněnou čapku a poškrábal se na hlavě. „Všechno to, co tu před sebou vidíš, je Vig-ríd, Bitevní pláň. Země roztráštěných říší. Každíčká rovina mezi mořem a těmi horami a stovky líg za nimi: tam bohové bojovali a umírali a otcem jich všech byl Snaka. Někteří mají za to, že byl z nich nej-mocnější.“

„Rozhodně byl největší,“ prohlásil Breca s vykulenýma, nadšenýma očima.

„Vyprávím já, nebo ty?“ opáčil Thorkel a zvedl jedno tmavé obočí.

„Ty, otče,“ řekl Breca a sklonil hlavu.

Thorkel zavrčel. „Snaka byl samozřejmě největší. Byl z nich nejstarší, otec bohů; říkali mu Prvorozený a narostl do obludných rozměrů, jako bys narostl i ty, kdybys od vzniku světa denně jedl, co hrdlo ráčí. Ale silné byly i jeho děti. Orlice, Medvěd, Vlk, Dračice a spousta dalších. Příbuzní bojovali s příbuznými a Snaka padl, zabit svými rato-lestmi. Při jeho smrti se svět roztrástil, rozdrtilo to celé říše, vyzved-lo je to do vzduchu a vylila se moře. Po Snakovi zbyly jenom tamty hory, jeho kosti teď pokrývá země, kterou roztrhal.“

Breca hvízdal mezi zuby a zavrtěl hlavou. „To musel být pohled.“

„Heja, chlapče, to tedy ano. Když jdou bohové do války, není to žádná maličkost. Rozpoutali takovou zkázu, že zničili svět.“

„Heja,“ přisvědčila Orka. „A při Snakově pádu se otevřela vaesen-ská jáma a všechny ty zubaté, drápaté a mocné bytosti, které přebývaly ve spodním světě, byly vypuštěny do naší říše moří a nebe.“ Z jejich vyhlídky se svět zdál čistý a neposkvrněný, nádherná, nezkratná tapi-serie rozprostřená po krajině v odstínech zlaté, zelené a modré.

Orka však věděla, že pravda je ságou nasáklou krví.

Podívala se napravo a zrak jí sklouzl na zem potřísněnou kapkami krve zraněného vlka. V duchu viděla, jak se zvětšují, jak se z nich stá-vají kaluže, jak stříká další krev, jak se kácejí přízračná těla, rozsekaná a polámaná, do toho mnohohlasý křik...

Tohle je svět krve. Zubů, drápů a ostrého železa. Krátkých životů a bolestivé smrti.

Na rameni ucítila letmý stisk ruky, Thorkel se natáhl nad Brecovou hlavou a dotkl se jí. Orka se ostře nadechla. Zamrkala, dlouze, trhaně vydechla a obrazy ze své hlavy zahнала.

„Byl to dobrý hod,“ řekl Thorkel a lahví s vodou poklepal o Brecovo kopí, nespouštěl však oči z Orky.

„Ale minul jsem,“ zahuhlal Breca.

„Na svém prvním lovu jsem taky minul,“ odvětil Thorkel. „A to mi bylo jedenáct let, zatímco tobě je teprve deset. A hodil jsi líp než já. O úlovek tě připravil ten vlk. Že, Orko?“ Mohutnou rukou rozčuchal Brecovi vlasy.

„Vrh to byl pěkný,“ uznala Orka a zadívala se na mraky na západě. Byly teď blíž. Hnal je západní vítr a Orka v něm cítila sních, ostrý chlad, jenž jí v hrudi křupal jako námraza. Zazátkovala lahev, vstala a vykročila.

„Povídej mi ještě o Snakovi,“ zavolal za ní Breca.

Orka se zastavila. „Tos tak rychle zapomněl na svého kamaráda Hareka?“ zamračila se.

Breca sklíčeně sklopil zrak, načež vstal a pustil se za ní.

Orka je vedla dál, zpátky do borového lesa, kde všechno znělo strašidelně tlumeně, svět se kolem nich zmenšoval a stíny se posouvaly. Společně stoupali stále výš do kopců. Během výstupu se zešeřilo, mraky zahalily slunce a ve větvích skučel studený vítr.

Když byl svah příliš strmý, opírala se Orka o kopí jako o hůl a lezla po kluzkém kamení, jež stoupalo jako schody podél bílé pěnicího potoka. Na boty a návleky jí šplíchala ledová voda a vsakovala se do nich. Orce se z copu uvolnil pramínek plavých vlasů a ona si ho přehodila za ucho. Vzpomněla si, že má Breca krátké nohy, a zpomalila, přestože cítila v krvi mravenčení, ze kterého se jí rozechvívaly svaly. Takhle na ni nebezpečí působilo vždycky.

„Připrav se,“ řekl za ní Thorkel a pak to Orka taky ucítila.

Železitý závan krve a zápach vyprázdněných střev.

Pach smrti.

Dospěli k vysoko položené plošině s vykácenými stromy. Spatřili velký srub s drnovou střechou a u něj pár dalších hospodářských stavení přimknutých ke skále. Srub i stavení obkružovala palisáda vyšší než Orka.

Asgrimova usedlost.

Na východní straně se z kopce vinula stezka, která dál vedla až k vesnici Fellur a ke fjordu.

Orka popošla o několik kroků blíž, pak se zastavila, napřímila kopí, načež na plošinu vystoupali Breca s Thorkelem.

Široká brána v palisádě zela dokořán a na zemi mezi jejími křídly někdo ležel se zkroucenými končetinami a nepřírozeně nehybný. Jedno křídlo brány ve větru vrzalo. Orka zaslechla, jak Brecovi sykavě proudí dech mezi rty.

Podle ramenaté postavy a železně šedé kšticce poznala, že je to Asgrim. Z roztrženého rukávu tuniky mu koukala chlupatá paže.

Na Orčinu tvář se snesla sněhová vločka a její polibek ji zašimral. „Breco, drž se za mnou,“ rozkázala Orka a vykročila vpřed. Od mrtvého Asgrima se vznesly vrány a se skřehotavým nadáváním si posedaly na vrcholky stromů. Jedna přistála na sloupku u brány a sledovala je.

Začalo sněžit a vítr honil sních po náhorní plošině.

Orka se podívala na Asgrima. Měl na sobě vlněný oděv, kalhoty, dobrý kožešinový plášť a na jedné paži zašlý stříbrný kroužek. Vlasy měl šedé, postavu štíhlou, pod rozervanou tunikou byly vidět šlachovité svaly. Spadla mu jedna bota. Poblíž leželo zlomené kopí a zakrvácená seker. V hrudi mu zela díra a vlněnou tuniku měl tmavou a ztuhlou krví.

Orka si klekla a zvedla sekeru, vložila ji Asgrimovi do dlaně a sevěla mu kolem ní tuhnoucí prsty.

„Cestou duší kráčeš se zbraní v ruce,“ zašeptala.

Breca za ní přerývaně zalapal po dechu. Bylo to poprvé, co viděl mrtvého člověka. Zvířat viděl už spoustu — pomáhal je zabíjet, když

měla být k večeři, kuchal je a stahoval, namáčel šlachy na šití a vázání, vydělával kůže na boty, jež nosili, na opasky a pochvy na seaxy. Ale vidět mrtvého člověka, člověka připraveného o život, to bylo něco jiného.

Aspoň poprvé.

A tohohle člověka Breca navíc znal. Viděl v něm jiskru života.

Orka nechala syna chvíli stát a zírat vytřeštěnýma očima na umrlce. Srdce mu splašeně tlouklo a zrychleně dýchal.

Země kolem Asgrima byla rozrytá, tráva udupaná a v ní rozmazaná šlápota. O pár kroků dál se do trávy vsakovala krvavá louže. Stopy vedly pryč. Vypadalo to, jako by odsud někdo někoho vlekl.

Asgrim tedy někoho skolil.

„To on křičel?“ zeptal se Breca a stále zíral na Asgrimovu mrtvolu.

„Ne,“ opáčila Orka a podívala se na ránu v Asgrimově hrudi. Bodnutí do srdce: smrt nastala rychle. A to bylo dobře, protože jeho tělo už začali ozobávat mrchožrouti. Místo očí a rtů měl rudé ranky, jak se do nich pustily vrány. Orka přitiskla Asgrimovi jednu ruku k obličejí, nadzvedla zbytky rtů a podívala se mu do úst. Jen dásně se zakrvácejícími jamkami. Zamračila se.

„Kde má zuby?“ sykl Breca.

„Vyřádili se na něm tennuři,“ zavrčela Orka. „Milují lidské zuby víc než veverka oříšky.“ Rozhlédla se a zapátrala mezi stromy a na hřebcovitém útesu po stopách malých dvounohých tvorů s ostrými kostnatými prsty a britkými zuby. Když byli sami, mohli být člověku nepříjemní; ve smečce mohli představovat smrtelné nebezpečí.

Thorkel obešel Orku, vstoupil do prostoru obehnaného palisádou a začal taky pátrat. Hrotem kopí přitom opisoval široký oblouk.

Vtom se zarazil a zůstal hledět na vrzající bránu.

Orka překročila Asgrima a došla k Thorkelovi.

K bráně byla přibitá další mrtvola, ruce měla roztažené, hlava jí visela.

Idrun, Asgrimova žena.

Nezemřela tak rychle jako manžel.

Měla rozpárané břicho, vyhřezlá střeva ležela na hromádce na zemi, zkroucená jako popínavé rostliny kolem letitého dubu. Na jejich lesklé záhyby se snášel sníh, ale ještě se z nich kouřilo. Tvář měla Idrun znetvořenou bolestným šklebem.

To ona křičela.

„Co to udělalo?“ zamručel Thorkel.

„Vaeseni?“ odtušila Orka.

Thorkel ukázal na tlusté runy vyryté do brány, samé ostré úhly a rovné čáry. „Ochranná runa.“

Orka zavrtěla hlavou. Runy by zastavily všechny vaeseny kromě těch nejmocnějších. Podívala se zase na Asgrima a na ránu v jeho hruď. Vaeseni zřídka kdy používali zbraně, příroda je vybavila lepšími nástroji smrti a zabíjení. Místy tráva tmavla skvrnami sražené krve.

Krev byla i na Asgrimově sekeře. Zranil i další, ale jestli padli, tak je odsud odnesli.

„Takže to udělali lidé?“ zamumlal Thorkel.

Orka pokrčila rameny, zamyslela se a od úst jí odlétl chomáček dechu.

„Všechno jsou to lži,“ zabručela. „Říkají, že je věk míru, protože dávná válka skončila a bohové jsou mrtví, ale jestli je tohle mír...“ Podívala se na oblohu, na nízké a těžké mraky, ze kterých se začínalo chumelit, a pak sjela očima zpátky k zakrváceným mrtvolám. „Tohle je věk bouří a vražd...“

„Kde je Harek?“ zeptal se Breca.

KAPITOLA DRUHÁ

VARG

Varg se za běhu ohlédl přes rameno, klopýtl, málem upadl a pokračoval v úprku. Kamenité břehy vystřídal černý písek a oblázky, řeka se rozšiřovala, a jak se blížil k fjordu, husté stromy, které ho obklopovaly, řídly a útesy ustupovaly. Na jeho smysly už útočila paleta vůní a zvuků obchodního města Liga.

Ještě jednou se ohlédl přes rameno: po pronásledovatelích nebylo ani stopy, ale věděl, že tam jsou. Zrychlil.

Jak dlouho už běžím? Devět dní, deset?

Jednou rukou se dotkl koženého váčku u opasku, nasál slany vzduch a neustával v pohybu.

Nohy ho pálily, plíce se mu ztěžka zdvíhaly a do očí se mu nepřestával řinout proud potu, Varg však udržoval tempo, zhluboka dýchal, dělal dlouhé kroky.

Mohl bych běžet věčně, kdyby mi nedošla půda pod nohama. Ale útesy mě nasměrovaly k moři a to už je blízko. Kam půjdu? Co mám dělat?

V žilách se mu zatřepotala panika.

Nesměji mě chytit.

Běžel dál, oblázky mu křupaly pod rozedranými škorněmi.

Řeka se vlévala do fjordu, rozšiřovala se, jako když had roztahuje čelisti, aby pozřel kořist, a na dohled se objevila Liga, obchodní město a přístav postavený na jihovýchodním břehu fjordu. Varg zpomalil, zastavil se, opřel se rukama o kolena a zadíval se na město: na rušnou, páchnoucí směsici staveb rozestých po široké pláži s černým pískem, jež se táhly, kam až svahy fjordu dovolily. Město bylo obeháno palisádou, chránící budovy a lidi tisíci se uvnitř. Šplhalo po úbočí fjordu a na jednom vyvýšeném místě stála dlouhá síň s vyřezávanými, kroucenými trámy, jako když jarl shlíží z vysokého křesla v hodovní síni na svůj lid. Obloha nad městem byla prostoupená kouřem z ohňů a ve vzduchu ztěžka visel pach mastnoty a tuku. Nad modročernou hladinu fjordu vybíhala mola a přístavní hráze, v přístavu se mírně pohupoval nespočet lodí. Jedna mezi nimi vyčnívala, *drakkar* s vysokou přídí a ladnými boky, dračí loď, připomínající mořského vlka ve stádě ovcí. Všude kolem ní se tlačily štíhlé *byrdingy* a množství *knarrů* s břichy obtěžkanými zbožím z míst, o nichž Varg bezpochyby nikdy neslyšel. Nevěděl ani, jak je starý, ale kam mu paměť dosáhla, napočítal třicet tuhých zim a vyčerpávajících let strávených v okovech na Kolskeggově statku, jen dvacet líc severovýchodně podél řeky, a za všechny ty roky ho pán při svých četných obchodních výpravách nezal do Ligy ani jednou.

Ne že by sem Varg chtěl. Zdejší pachy ho odpuzovaly, i když z místicích se vůní tuku a vařeného masa mu zakručelo v břiše, a představa, že by měl být tak blízko tolika lidem, pro něj byla něčím nemyslitelným. Bezděky o pár kroků ucouvl, zpátky k říční rokli, kterou předtím běžel.

Ala zpátky přece nemůžu. Chytí mě. Musím jít dál. Potřebuju nějakého galdnéře nebo seid-čarodějku.

Přešel si rukou po strništi na hlavě, sáhl pod plášť a vytáhl tlustý železný obojek. Potom zašátral v kapse pláště ještě jednou, vylovil klíč, tím obojek odemkl, se zachvěním si chladné železo nasadil kolem krku a zacvakl ho. Následně ho zamkl a klíč zase schoval do pláště. Chvilí stál, kroutil krkem a šklebil se. Rozechvěle se nadechl. Pak se

napřímil, oprášil si zablácenou tuniku a přetáhl si přes hlavu vlněnou kapuci pláště. A šel dál.

Široká brána s vyřezávanými runami zela dokořán a o jeden sloup se u ní opírali dva strážní ve zbroji. Jeden šedovous, ten seděl na pařezu, a potom mladší žena s tmavými vlasy zapletenými do pevných copánků. Vepředu jí z opasku visel seax a v ruce držela kopí. Jakmile se Varg přiblížil, změřila si ho očima a zastoupila mu cestu.

„Co v Lize pohledáváš?“ zeptala se.

„Sháním pokoje pro svého pána,“ odvětil Varg se sklopeným zrakem. „Poslal mě napřed.“ Neurčitě mávl za sebe, do říčního údolí.

Strážná po něm sjela pohledem a pak se zadívala za něj, do liduprázdného ústí doliny.

„Jak ti můžu věřit? Kdo je tvůj pán? Sundej si tu kápi.“

Varg přemýšlel, jak může odpovědět, k čemu takové odpovědi povedou a co o něm prozradí. Pomalu si stáhl kápi a odhalil ježatou hlavu a zabahněný, zpocený obličej. Otevřel ústa. Vtom za ním zastavil vůz tažený dvěma voly; na kozlíku seděl pěkně oděný kupec obklopený několika svobodníky s kopími a kyji v rukou.

„Nech ho jít, Slydo,“ zabručel ze svého pařezu šedovous.

„Mým pánem je Snepil,“ řekl Varg první jméno, jež mu přišlo na mysl. O Snepilovi věděl, že se za ním jen tak nevydá, protože když ho viděl naposledy, lezly mu oči z důlků a v hrdle mu syčel a chrčel poslední dech, Varg ho totiž vlastnoručně zardousil. Nevzpomínal si, jak se stalo, že ho začal škrtit, vybavovalo se mu jen, jak zamrkal, když úděsný pohled na Snepilovu smrt pronikl jakýmsi rudým oparem v jeho hlavě.

Strážná si ho ještě jednou prohlédla, načež mu uhnula z cesty a mávla na něj, ať pokračuje dál.

Varg si opět nasadil kápi, vklouzl do Ligy jako veš do vousů a její pachy a zvuky do něj udeřily, jako by skočil do vody. Široké rozbahněné ulice se táhly mezi dřevěnými budovami a všude hlučeli obchodníci, při okrajích cest měli rozestavěné lavice a na nich všemožné zboží. Nabarvené látky, kostěné jehly a hřebeny, hlavy seker, nože, krásně

gravírované pochvy, bronzové amulety a spony na plášt, dřevěné misy, balíky lnu a vlny, svázané vlčí a medvědí kožešiny, sobí kůže, kuní a liščí kožky. Varg vypouklil oči, když zahlédl mroží kly a slonovinu. Jiní zase prodávali rohy s medovinou a pivem a v kouřících kotlících nad ohněm bublalo dušené králičí a hovězí, tuřiny a mrkve se v omáčce jen pohupovaly, mastnota se leskla. Rozčtvrcené plátky velrybího masa, uzení sledi, rozvěšené tresky. Varg zahlédl dokonce i muže, který prodával části různých vaesenů: sušenou faunskou krev, trollí zub velký jako pěst, misku s očima skraelingů a náhrdelník vyrobený ze sešitých vlasů ducha froy. Nebralo to konce a bylo toho na Varga až příliš.

Křeč v břiše mu připomněla, jak je to už dlouho, co naposledy něco snědl. Vlastně si nebyl úplně jistý, ale byly to přinejmenším tři dny, možná čtyři, co se mu poštěstilo ulovit v řece lososa. Došel k prodáváči, jenž stál za velkým kotlem dušeného masa a sekáčkem čtvrtil kančí koleno. Měl pořádné panděro, vousy jako chomáče, na nohou boty obšité kožešinou a na sobě pěknou zelenou vlněnou tuniku, ačkoli její ozdobně tkaný límec a manžety ztrácely barvu a třepily se.

Varg se zadíval do kotle, seběhly se mu sliny a kručení ve ztrápeném žaludku bolestivě zesílilo.

„Něco teplého do žaludku?“ nadhodil obchodník, odložil sekáček a uchopil misku.

„Jo, to bych si dal říct,“ opáčil Varg.

„Půl bronzáku.“ Potom se prodáváč zarazil a dobře si Varga prohlédl. Odložil misku, shodil mu kápi a podíval se na jeho krátké, oškubané vlasy. Přimhouřil oči.

„Táhni, otroku špinavá!“ zamračil se.

„Mám na zaplacení,“ prohlásil Varg.

Obchodník zvedl jedno obočí.

„Nejdřív chci vidět peníze,“ vyzval Varga.

Ten sáhl do pláště, vytáhl měšec, povolil koženou šňůrku a vylovil bronzovou minci. Hodil ji prodáváči na stůl a tam se chvíli točila, až spadla. Byla do ní vyražená ženská hlava z profilu. Zobrazená žena měla ostrý nos a vlasy přísně stažené do copu.